

Artikel van de Maand – Juli 2008

Van Jeruzalem naar de wereld

Door Dr. Steef van 't Slot

Toen Jezus in Hand. 1:8 sprak over Zijn opdracht voor de apostelen het Evangelie te verkondigen in Jeruzalem, Judea, Samaria en de uitersten der aarde, bedoelde Hij niet slechts die letterlijke geografische aanduidingen, maar veel meer. Wat heeft Hij nog meer in gedachten voor ons, Zijn leerlingen in de 21^e eeuw?

In *aardrijkskundige* zin betekent 'Jeruzalem' voor ons de stad of het dorp waar we het meest thuis zijn. In *relationele* zin duidt 'Jeruzalem' op de *mensen* waarmee we het best bekend zijn: echtgenoten, kinderen, familie, vrienden of collegae die nog niet in Christus geloven.

In *geografische* zin betekent 'Judea' voor ons het land of een gedeelte daarvan, waar dezelfde taal gesproken wordt. Deze plaatsen zijn misschien niet dichtbij – ze kunnen zelfs ver weg gelegen zijn – maar *relationeel* gesproken worden we er niet als vreemdelingen beschouwd omdat we er dezelfde cultuur, wereldvisie en waardesysteem mee gemeenschappelijk hebben. Getuigen zijn van Christus in 'Jeruzalem' of 'Judea' betekent dat men monoculturele *evangelisatie* bedrijft: het evangelie kan met de meeste mensen gedeeld worden zonder dat de evangelist daarvoor een vreemde taal of cultuur moet leren.

In *fysieke* zin betekent 'Samaria' voor ons ófwel een ander land, óf een deel van ons eigen land waar een enigszins andere taal gesproken wordt en waar de godsdienstige gezichtspunten wat verschillen van die in ons gebied, bijv. een andere vorm van dezelfde godsdienst. *Relationeel* gesproken zijn de 'Samaritanen' een volksdeel dat we bij voorkeur mijden omdat we er een hekel aan hebben of het minachten.

De 'uitersten der aarde' in *aardrijkskundige* zin zijn delen van landen die zo moeilijk te bereiken zijn, dat het evangelie er nog niet verkondigd is. Redenen daarvoor kunnen zijn: een gebrek aan wegen, rivieren of vliegvelden die het gebied toegankelijk maken. Deze achterlanden kunnen vaak slechts te voet worden bereikt en liggen ver weg. *Relationeel* gezien zijn de mensen die daar wonen volken waarmee we het minst bekend zijn. Het zijn totale vreemdelingen in ieder opzicht. We hebben het gevoel dat ze van een andere planeet komen!

Het werk dat zich bezighoudt met getuigen van Christus in 'Samaria' en de 'uitersten der aarde' noemen we interculturele *zending*: het evangelie kan slechts verkondigd worden wanneer de zendeling de taal, cultuur en godsdienst van de mensen goed beheerst.

Getuigen in Jeruzalem & Judea

=

Mono-culturele (plaatselijke) Evangelisatie

Getuigen in Samaria & de uitersten der aarde

=

Inter-culturele Zending

Voor *evangelisatie* in 'Jeruzalem' en 'Judea' is niet meer opleiding nodig dan dat men een discipel van Christus is, die zijn of haar getuigenis kan geven en het Evangelie op begrijpelijke wijze kan uitleggen aan een niet-gelovige. Uiteraard moeten de woorden van zo'n getuige zichtbaar zijn in een Godvruchtige levensstijl. Prediking en praktijk moeten met elkaar in overeenstemming zijn. Als dat niet zo is wordt aan de naam van Christus en de Kerk schade toegebracht.

Voor *zending* in 'Samaria' en de 'uitersten der aarde' is een pittige opleiding vereist, nog afgezien van de basistraining die ieder nodig heeft om te getuigen in Jeruzalem en Judea. Zulke zendingen moeten grondig opgeleid worden in hoe ze vreemde talen moeten leren, zich aan vreemde culturen kunnen leren aanpassen en in niet-christelijke godsdiensten, zodat ze in staat zijn intelligente gesprekken aan te gaan met de geestelijke leiders er van.

En hoewel het misschien gecompliceerd klinkt, moeten we begrijpen dat we het meer over *culturele, taalkundige en godsdienstige* barrières hebben dan *geografische*, hoewel ook deze een rol speelt in bepaalde gebieden. Wanneer Christenen bijvoorbeeld in een grote stad wonen, zal het betrekkelijk eenvoudig voor hen zijn aan de overkant van de straat waar ze wonen 'Samaritanen' en mensen van de 'uitersten der aarde' te ontmoeten. Met de huidige verstedelijking kan men tegenwoordig veel meer nationaliteiten ontmoeten in één stad dan zo'n vijftig jaar geleden. In die zin zijn de zendingsvelden dichter bij ons gekomen dan ooit tevoren, vooral in de grote steden. Dat moet ons echter niet blind maken voor het feit dat de overgebleven onbereikte bevolkingsgroepen onbereikt zijn *om goede redenen*, of die nu geografisch of relationeel van aard zijn. Daarom noemen we de 'gemakkelijkere' vorm van getuigen monoculturele evangelisatie en de 'moeilijkere' vorm interculturele zending.

Tenslotte moeten we begrijpen dat Jezus sprak over Jeruzalem *en* Judea *en* Samaria *en* de uitersten der aarde. Iedere gezonde kerk zou zich gelijktijdig moeten bezighouden met alle vier deze gebieden. Jezus gaf ons nooit de keus om *of* hier *of* daar onze bediening uit te voeren. Het vaak gehoorde argument dat we 'ons niet bezig hoeven te houden met wereldzending omdat er hier thuis genoeg te doen is' is daarom een slappe en onbijbelse uitvlucht. Iedere op het Koninkrijk gerichte kerk moet het één doen en het ander niet nalaten.

Het evangelie is op veel plaatsen verkondigd, maar we doen er goed aan de ambitie van Paulus in gedachten te houden, die het wilde prediken op plaatsen waar het voordien nog niet doorgedrongen was (Rom. 15:20). De eeuwige discussie over hoe we de termen 'onbereikt' en 'minst-bereikt' moeten definiëren helpt ons niet verder, maar het beeld wordt duidelijker wanneer we ons afvragen of het evangelie op een bepaalde plaats beschikbaar is of niet. We moeten ons op die laatste plaatsen concentreren en er voor zorgen dat het daar op een relevante manier gepresenteerd wordt, zo namelijk, dat het tegemoet komt aan de werkelijke nood die de plaatselijke bevolking heeft.